

Ljóðmæli 4

Heimsósómi

ÉG FLYTJA VIL Í FORNAN DAL
Í FELUM YRKJA SVÖRÐU.
FÁ ENGAR FRÉTTIR EKKERT MÁL
UM EYMDIR LÍFS Á JÖRÐU.

Heimsósómi

Hér er umfjöllunarefnið ýmiss ósómi, jafnvel kvart og kvein

Kreppubaga

Ekki gráta góða
þótt gleðikall sé hljótt.
Minni þitt er móða
mörg var gleðinótt.

Ekki gráta gamla
þótt gangi fátt í hag.
Þú munt þæg enn svamla
í þúsund og einn dag.

Ekki gráta gæskan
þótt gráni örfá hár.
Nær þér nagar æskan
í nokkur þúsund ár.

Ekki gráta greyið
þótt glefsi mammonsfló.
Fimt mun þjóðarfleyið
flæma'um kreppusjó.

Horfðu'á björtu hliðarnar

Ævin er nú snúin
og öllum vonum rúin
kulnuð glóð í glæðum.

Í viskuvængjum lúin
veikbyggð gerist brúin
og gljúp í lífsins gæðum.

Gæfurjómi

Vöntun fá í vöggugjöf
vits og gæfurjóma.
Sveittir moka sína gröf
svefngenglar í dróma.

Götudómar

Syngur ómur haturs heitt
hér fer drómi'um engi.
En götudómar geta meitt
góða sómadrengr.

Mannvonska

Ég flytja vil í fornan dal
í felum yrkja svörðu.
Fá engar fréttir ekkert mal
um eymdir lífs á jörðu.

Fjölgun

Enn fjölgar þeim sem hingað koma'í heim
hungraðir og enginn kann að fæða,
sem fáir munu taka höndum tveim
og tæpast munu'á lífi sínu græða.

Koppar

Kveljast grey því komin er víst kreppa
Uppí tré þeir aftur hoppa
aparnir með tóma koppa.

Magnast

Magnast neyð og magnast böll
magnast eyðan langa.
Magnast reiði, magnast kvöl
magnast leiðin ranga.

Taki til sín sem eiga

Um höfuð þeirra hangir svartur kassi
sjónskertir á siði, þeir
sitja'á feitum rassi.

Í kompu sinni sitja enn og bíða
af sér hret og orrahríð
og engum barning kvíða.

Eitt er víst að af sér varla segja
okkur ljúgja lævíst að
læðast um og þegja.

Kötturinn og varðhundurinn

Lasburða nú lýður þælir:
hví læðist ennþá köttur hér
sem fúlum hnökrum úr sér ælir
yfir gólf og sprejjar smér.

Varðhundur með votann hvarminn
vætir þegjandi sitt ból.
Sem lítil mús hann hylur harminn
í holu finnur lítið skjól.

Já hann vill miklu frekar flótta
og fela mörg sín leyndarmál.
Kannski'hann finni kisu ótta
krauma djúpt í sinni sál.

Steyputindur.

Glæstur ýlfrar grimmt og hátt
glerlaus steyputindur.
Lýti borgar, ljótt og grátt
nú lemur kvíðavindur.

Lagað

Enn mér finnst það undravert
hvað okkar getu hefur skert:
Heimskra manna hugarflug.

En upp mun rísa okkar þjóð
eymdin hverfa, kvikna glóð.
Eftir næsta áratug.

Niðurstaðan

Tíbrá sýn múgsefjun, draf
súrt var vísdómsberið
Fyrir utan opið haf
inni - koddaverið.

Skýjaborgin skuggalaus var skrásett þarna.
Undarlegur leikur barna.

Þægilega þjóðin svaf
þunnt var brothætt glerið
Þungan yfir eyju gaf
aldan sleykti skerið.

Skuggaborg í skýjabykkni skalf í dökkva.
Í öldugangi eyjur sökkva.

Íslandshríslan

Áður stóð hún stöndug
stolt sem keika eikin.
Léttu laufin svifu
léku blind í vindi.

Þungar þyngjast byrðar
þyrlast mein að beinum.
Gisnar lúnar greinar
gleymast, flestar bresta

Fjarðarblús 2050 (stytt)

Á rykugum bekk sem að bræðslunni snýr,
barnið og afinn oft mættust.
Þagnaður vélanna verksmiðjugnýr
vankaðir órar þar rættust.
Að martröð varð sælan og sýnin rándýr,
í sundur loks draumarnir tættust.

Afi oft sagði þar söguna mér,
um svif hinna vongóðu drauma.
Loforð um sælu og súr engin ber,
og sífellda peninga strauma.
Já forðum var bjartsýnin bullandi hér,
brátt myndu pottarnir krauma.

Rykið af hálendi hylur oft jörð,
er hnjúkaþeyr austur vill blása.
Mengunin fagra var fjarðbúum hörð
föl sjást oft börnin þar mása.
Afa minn rámar í hreindýrahjörð
er hljóp upp um dali og ása.

Lónið loks fylltist og lognaðist allt,
launin og draumarnir fóru.
Um helauðnir jökullóns hryssingslegt, svalt
á hálendi sjáum ei flóru.
Verksmiðjustálið er kalkað og kalt,
sem kynfæri á gamalli hóru.

Ósómi

Loforð svíkja lygamerðir
lygna ekki svikaferðir.
Ekki játa gengnar gerðir
því gapa allir sómaverðir.

Tálar

Gróðafíknin glepur margar sálar
draumarnir um dásemdir
draga menn á tálar.

Á réttri hillu

Er þyngslin stíf leggjast á lúnar herðar
þá lag er að huga til skjótrar ferðar
-svo bresti ei bak.

Ég hrista skal af mér þá aukabyrði
já allt nema það sem er nokkurs virði
-því flegið er flak.

Ég þrái að kúra á klettasyllu
og kasta þar mæðu á réttri hillu
-og taka mér tak.

Í huganum leggst ég á hilluna gleiðu
þar hinkra mun ég eftir snævars breiðu
-hið lágstemmda lak.

Hungur

Bera harm í brjósti mjóu börnin svöngu
hart er líf í hungri ströngu.